

עירובין פג

משה שווערד

1. ספר מבוא שערים

שער י"ב — מדות אורך נפח ושטח, משקלות ומטבעות

קה

כאסא 13 14 15

ד. סאה: שש קבין.
 ה. קב: ארבע לוגין.
 ו. לוג: ששה ביצים.
 ז. חרקב: שלש קבין.
 ח. רובע, במדות הוא: רובע הקב.
 ט. רביעית: רביעית הלוג.
 י. כוית: י"א כחצי ביצה, וי"א שליש ביצה.
 יא. כותבת: פחות מביצה מעט.
 יב. כרי אכילת פרס: ארבע ביצים, וי"א שלש ביצים.

פרק ג'
 מדות שטח

א. בית כור: מאתים ושבעים ושלש אמה וחצי אמה וב' מרחקים ומשהו על מאתים ושבעים ושלש אמה וחצי אמה וב' מרחקים ומשהו.³
 ב. בית סאתים: שבעים אמה וב' מרחקים ומשהו על שבעים אמה וב' מרחקים ומשהו.
 ג. בית סאה: חמשים אמה על חמשים אמה.
 ד. גרים: חשע ערשים, שלשים ושש שערות.
 ה. ערשה: ארבע שערות.⁴

פרק ד'
 משקלות

א. כבר: ששים מנה איטלקי.
 ב. מנה איטלקי: שתי תרטימור.
 ג. קירושין ס. ב ברש"י.
 ד. נגעים פ"ז מ"א.

קה

שער י"ב

מדות אורך נפח ושטח, משקלות ומטבעות

פרק א' מדות אורך

א. מהלך יום: עשר פרסאות.
 ב. פרסה: ארבע מיל.
 ג. מיל: תחום שבת, אלפים אמה, שבע רים ומחצה.
 ד. רים: מאתים ששים ושש ושני שלישי אמה.
 ה. אמה: שתי זרתות, ששה מרחקים.
 ו. זרת: שלשה מרחקים.
 ז. מפה: ארבע אצבעות גודל, חמש אצבעות אמצעיות, שש אצבעות קטנות.

פרק ב'
 מדות נפח

א. כור: שני לחכים, עשר אפות, שלשים סאה.
 ב. לתך: חמש אפות.
 ג. אפה: שלש סאין.²

1. הוא הבהו, ומורדים במקום אילנא (לשון הכתוב בדניאל) הרחב, שהוא במקום הקשר שבין "גודו" יהיה בירד לסימן בענין שני הפרקים, באצבע של אדם חשבו המדות המוכרים בתלמוד בינוני, והוא כמו שבעה נרעיו דהיינו אפה ג' סאין, סאה ו' קבין, שיעור מונחים זה אצל זה ברוחב. קב ד' לוגין, לוג ו' ביצים.
 2. כתב השל"ה סימן לדבר גודו

קו

מבוא שערים

ג. תרטימור: עשרים וחמשה שקלים, חמשים דינרים, ארבע אלפים שמונה מאות שערות בינוניות.
 ד. דינר: תשעים ושש שערות בינוניות.
 ה. פרוטה: חצי שיעור בינונית.

פרק ה'
 מטבעות

א. מנה: מאה זוזים,⁵ ארבעה דינרי זהב.
 ב. דינר זהב: עשרים וחמשה זוזים.
 ג. סלע: ארבעה זוזים: שני שקלים, עשרים וארבע מעות.
 ד. זוז: שש מעות.
 ה. מעה: שני פונדיונים.
 ו. פונדיון: שני איסרים.⁶
 ז. איסר: שמונה פרוטות.
 ח. סלע כרינה: חצי זוז.

במשנה כמה הוא שיעורו מזון צ' סעודות
 לכאו"א, נ"צ אף דלגזי עירוני חלירות
 איתא לעיל (פ' ע"צ) דקגי צמזון צ' סעודות
 לכולם ולא בעי לכאו"א, כבר פי' צט"ז סי'
 תי"ג ס"ק א' דשאני עירוני חלירות שהאיסור
 הוא שכל א' אוסר על חצירו וכולם חלויין זצ"ז
 בהיתר הולאה לחצר לכך קגי צמזון צ' סעודות
 א' לכולם דעי"ז הם מעורבין ונעשים לאחדים,
 משא"כ בעירוב תחומין אין האיסור משום שא'
 אוסר על חצירו אלא דגבול יש לכל א' אלפים
 אמה וע"י העירוב נעשה כמי שדר שם ע"כ
 צריך כל א' להחיר לו יותר מגבולו ואין תועלת
 מן הא' על חצירו לערצ הרשויות, (וכן יעוי'
 צ"תפארת ישראל" על המשניות).

3. ספר קול אליהו על בראשית פרק כו פסוק ה

בפסוק (שם כו. ה) עקב אשר שמע אברהם בקולי וישמור משמרתי וגו' הנה מהפסוק הזה דרשו
 חז"ל במס' יומא (דף כ"ח) דקיים אברהם אבינו ע"ה אפילו ערובי תבשילין ע"ש. ובהשקפה
 הראשונה יפלא מאד היכן מרומז במקרא ערובי תבשילין, וי"ל דהגירסא הנכונה היתה קיים
 אברהם אבינו אפילו ערובי תחומין:

הגהה ט) עיין בשו"ת הרשב"א ח"א ס' צ"ד דמביא שם ג"כ הדרש של חז"ל בלשון הזה עקב אשר שמע
 אברהם וגו' קיים אברהם אבינו אפילו ערובי תחומין עכ"ל ע"ש:
 והדרש הזה נרמז יפה במלת עקב, מפני שעל ידי ערובי תחומין אדם דש בעקביו חוץ לאלפים
 אמה בשבת, אך שבעל הדפוס השני כתב שתי המלות ערובי תחומין בראשי תיבות כזה ע"ת
 והמדפיס השלישי דמה וטעה שהראשי תיבות מרמזים על עירובי תבשילין וכתב הטעות באר
 היטב. (תולדות אדם, שו"ת זית רענן ח"ב):

הגהה - עי' במהר"ץ חיות על הגמ' יומא שם, ופלא שלעיל על מאמר חז"ל כדת של תורה מביא בשם
 הגר"א וכאן מביא זאת בשם ח' שלו. (המגיה):

1. חידושי הרישב"א מסכת עירובין דף פג עמוד א

תנא כו'. פירוש דהוי שמינית הככר, לטמא טומאת אוכלין. [1] פרש"י ז"ל דלר' יוחנן הוי ביצה חסר רביע ולר' שמעון ביצה שלימה, משמע דס"ל דהא נמי בפלוגתא דר' יוחנן ור"ש וכדאוקימנא לקמן פלוגתא בינייהו בחצי חציה של פסול גוייה, [2] ואינו מחוור דסוגיין בכולה תלמודא דכביצה לטמא טומאת אוכלין ולא אתיא דלא כר' יוחנן בן ברוקה, אלא ודאי דהא (דמ"א) [דאמרינן] לענין טומאת אוכלין אף לר' יוחנן בן ברוקה היא שהוא מודה דשמינית הככר לר' שמעון לטומאת אוכלין. וכן פי' בתוספות.

2. תוספות מסכת שבת דף צא עמוד א

אי לענין טומאה כביצה אוכלין בעינן - משמע דלא מקבל אוכל טומאה בפחות מכביצה ומה שהביא רש"י מת"כ דאוכל מקבל טומאה בכל שהוא דתניא מכל האוכל שמתמא בכל שהוא יכול יהא מתמא אחרים ת"ל אשר יאכל אוכל הנאכל בבת אחת הוי אומר זה ביצת תרנגולת אומר ר"ת דאסמכתא היא ...

3. רמב"ם הלכות טומאת אוכלין פרק ד הלכה א

כמה שיעור אוכלין לטומאה לטומאת עצמן כל שהן אפילו שמשום או חרדל מתמא, שנאמר כל האוכל אשר יאכל כל שהוא, ואין אוכל טמא מטמא אוכל אחר או משקין או ידים עד שיהיה בו כביצה בלא קליפתה, וכן האוכל אוכלין טמאים אינו נפסל עד שיאכל כביצה ומחצה וזהו חצי פרס.

4. משנה למלך הלכות טומאת אוכלין פרק ד הלכה א

... נסתפקתי למ"ד דאוכל פחות מכביצה אינו מקבל טומאה אם שני חצאי ביצה נטמאו כל אחד בפני עצמו וחזרו ונצטרפו ונעשו כביצה מי הו טמאים או דילמא כיון דבשעת קבלת הטומאה לא היה בו כשיעור נמצא שלא קיבל טומאה וא"כ כי נצטרפו אח"כ אינו מעלה ומוריד.

5. שערים מצויינים בהלכה

וקליפתה, חוץ מטומאת אוכלין ששיעורה בלא קליפתה, שהרי כל הטעם דינה לשער בכביצה הוא מדכתיב "מכל האוכל אשר יאכל", ודרשינן אוכל שאתה יכול לאכלו בבת אחת, והוא כביצה, שאין בית הבליעה מחזיק יותר מכביצת תרנגולת, והרי אין דרך לאכלה עם קליפתה, ולכן שיערו כאן באופן זה.

דף פג. וחכמים אומרים כמוה בלא קליפתה. כתב המאירי, כל השיעורים ששיעורו בכביצה, הוא כביצה

6. יד מלאכי כללי התלמוד כלל תו

מאן חכמים ר' פלוני, משמע דהיכא דאיתמר האי לישנא בגמרא לאו למימרא דיחידאה הוא ולא קי"ל הכי אלא אדרבא אשמועינן תלמודא דאע"ג דסברא יחידאה היא הכי קי"ל ולמדך דחכמים דקתני מתניתין אין זו סברת רבים אלא יחידאה היא ורבים קבלו מאותו יחיד סברא זו ומשום הכי הלכה כמותו והיינו דאפקה רבי בלישנא דחכמים וכמ"ש הרמב"ם ז"ל בהקדמתו לסדר זרעים פ"ו וז"ל אבל מה שנאמר במשנה חכמים ר"ל כי לפעמים יכנה בחכמים בשביל אחד מן האנשים שהקדמנו שמותם ופעמים ירצה לומר בשביל כל המון החכמים ופעמים יבאר בתלמוד ויאמר מאן חכמים ר"פ ואולם יעשה זה בהיות המקבלים רבים שקבלו מן החכם ההוא ובעבור היות אנשי הדעת ההוא רבים יקראם חכמים ואפילו שיהיה לאיש אחד עכ"ד ואתה למד מדבריו שאם לא היו המקבלים ממנו רבים לא מפקינן לה בלשון חכמים, אבל צריך לבאר דלפעמים הגם שלא היו המקבלים ממנו רבים מ"מ שנאה רבינו הקדוש בלשון חכמים להיות שטעם אותו יחיד הסכימו בו בני ישיבת רבי שטעמו נכון וברור לפסוק כמותו והיינו דאמרינן בפרק כסוי הדם [דף] פ"ה א' א"ר חייא בר אבא אמר ר' יוחנן ראה רבי דבריו של ר"מ באותו ואת בנו ושנאו בלשון חכמים ודברי ר"ש בכסוי הדם ושנאו בלשון חכמים ע"כ וזה ככל הסתמיות דמתני' שסתם כן אף שהם דברי יחיד מצד שנראה לו לר' לפסוק

כמותו וכמ"ש רש"י ז"ל בסוף פ"ב דמציעא [דף] ל"ג ב' וז"ל וסתם נמי במשנה דברי יחידים שראה רבי את דבריהם ושנאם סתם כדי לקבוע הלכה כמותם ע"כ.

7. מהר"ץ חיות מסכת עירובין דף פג עמוד ב

גמרא ראשית עריסותיכם כדי עיסת מדבר. נ"ב כל הסוגיא וענין השיעורים והמדות אשר הוזכרו נתבארו יפה בשו"ת נודע ביהודה מהדו"ק האו"ח סי' ל"ז ל"ח ובחידושי הרז"ה מכונה שיעור עירוב:

8. חידושי הרישב"א מסכת עירובין דף פג עמוד ב

הרי זה ברוך ומבורך. ורש"י גורס הרי הוא בריא ומבורך, ומפרש רבינו תם ז"ל דלישנא דייק שהנשאר מעיסתו אחר שהפריש החלה שיהא כשיעור הזה, ואתיא כמ"ד חמשה פטורים חמשה ועוד חייבין והועוד הוא שיעור החלה דהיינו חלק אחד מכ"ד, ובהלכות חלה כתבנו יותר בס"ד.

9. מגדים חדשים

מכאן אמרו האוכל כמדה זו הרי זה בריא ומבורך כו'. כתב מהר"ם הר"ע ז"ל, זודאי צינוני ולפי דורס שיערו ע"ש. וכוונתו דאין ראיה מזה לדידן צומנינו דזהו שיעור אכילה לאדם ציוס. אמנם דבריו ז"ל, מש"כ דלפי דורס שיערו, והרי זהו שיעור עומר לגגולת שאכלו במדבר, ומשמע שצמי חז"ל היטה שיעור אכילה לאדם צינוני ציוס, כמו שהיה בדור המדבר.
וראיתי בשו"ת חת"ם חאו"ח (סימן קפ"א) שחמה צוה, איך שיערו חז"ל אנשי דורס לפי אנשי דור המדבר אם אמרו צראשונים שכריסם רחבה כו'. עוד כתב שם לחקור אם ירד עומר לגגולת לטפים, והרי הם אינם יכולים לאכול כשיעור הזה והיה אסור להם להותיר, ואם לא ירד להם א"כ על כרחם אכלו משל אבותם ולא יהיה לאבות די סיפוקם עומר לגגולת ע"ש. וכן עמד צוה צמורת משה (פ' בשלח), וציתר ציאור צמשו חאו"מ (סימן יב), וכתב שם חז"ל נלעג"ד אמת נכון

והנה מה שנראה מדברי החת"ם שם שנסתפק אם ירד המן גם לחינוקות, יש להעיר ממ"ש ציומא (עה א) גד שמגיד להם לישראל אי צן תשעה לראשון ואי צן שבעה לאחרון. הרי מפורש שלכל חינוק ירד עומר משלו. וראיתי בשו"ת עמודי אש (סימן טז אות לט) שהעיר צוה ע"ש. ועיין צאזה"ח הק' פ' בשלח (טז, טז) שכתב, עומר לגגולת וגו' שלא יעשו הפרש צין קטן לגדול אלא מספר הנפשות, כי כולם ישוו בצאילת המן ע"ש. ול"כ צוונתו איך ישוו בצאילת המן. וע"ע מה שכתבתי צוה צפ' בשלח שם.

10. קרן אורה מסכת עירובין דף פג עמוד ב

גמרא מכאן אמרו האוכל כמדה זו הרי זה בריא ומבורך. יש מקשים, אמאי אמרו ז"ל בב' סעודות של עירוב או לעני העובר ממקום למקום דדי בששה ביצים, והכא אמרינן דמזון ליום הוא עשירית האיפה, ונראה דשאני מן, דזה היה כל מזונם, וטעמו בו כל הטעמים, ובכל מיני מזון שרגיל האדם לאכול ביום אחד הוא (מג) [מ"ג] ביצים, אבל פת לחוד לא הוי שיעורא אלא ששה ביצים וק"ל.

11. תוספות יום טוב מסכת עירובין פרק ח

ששכחו ולא עירבו - קצת קשה דליתני בקצרה שלא עירבו ולמאי קתני ששכחו. ונראה לי דלמאי דמיירי דוקא שעירבו אלו לעצמן ואלו לעצמן אלא שלא עירבו ביחד וכדכתב הר"ב אתי שפיר דמשום הכי קתני

ששכחו לאשמועינן הא. דמיירי דוקא בכהאי גוונא שעירבו לעצמן אלא שלא עירבו גם ביחד שייך לומר ששכחו כלומר שהיו עסוקים בענין עירוב ושכחו מלערב עוד גם ביחד. ואילו לא עירבו כלל לא היה שייך למימר ששכחו. דמאי ששכחו שייכא כיון שלא נתעסקו כלל בדבר. דומה לזה שנאמר בכתוב (בראשית מ) ולא זכר שר המשקים וגו' וישכחהו. אמר שמתחלה לא זכרו כלל. ואח"כ כשזכרו הדר וישכחהו. וכן נאמר (דברים כה) זכור את אשר עשה לך עמלק וגו' אל תשכח. דפשוטו לומר שכשתזכור אל תשכח הרי ששכחה הוא מאמר על הדבר שהוא מוזכר ונשכח:

12. רבנו פרץ על עירובין דף פג/ב

אנשי חצר ואנשי מרפסת ששכחו ולא עירבו. פי' אילו עם אילו אבל עירבו הם כל אחד ואחד בפני עצמו. כל שגבוה י' למרפסת. אבל לא לחצר פי' משום דהוי לבני מרפסת תשמישו בנחת ולבני חצר תשמישו בקשה ולכך נותנין לבני מרפסת שתשמישו בנחת, אבל אין לפרש שלא עירבו כלל גם לעצמן דא"כ היכי קאמר כל שגבוה י' למרפסת מה היא מרווחת בזה והלא היא אסורה לעצמה אלא ש"מ כדפי', וא"ת והיאך יכולים לערב ביחד והלא המרפסת היא גבוה עשרה, ויש לומר כיון שיש סולם מן המרפסת לחצר תורת פתח עליו ומערבין ביחד, וא"ת א"כ היאך מערבין כל אחד לעצמו והא אסרי אהדי כיון דסולם חשיב כפתח וליכא למימר משום דבני מרפסת אין להם כח ורשות בחצר דהא בגמרא משמע שיש תשמיש לבני מרפסת בחצר מדקאמר במופלגת דרשות דתרוייהו הוא ור"ל לפי שיש להם חלק בחצר דהא יש דין גזל בשבת כדאמר לקמן (פ"ח א'), ויש לומר דסולם תורת מחיצה נמי עליו להקל ואם רצו מערבין אחד ואם רצו מערבין שנים כדאמרי' בפרק כיצד מערבין (לעיל נ"ט ב') כן פירש הקונטרס:

13. שערים מצויינים בהלכה

אנשי החצר ואנשי מרפסת ששכחו ולא עירבו כו'. פרש"י דלא עירבו אלו עם אלו, אלא עירבו אלו לעצמן ואלו לעצמן כו'. הנה כל הסוגיא מיירי לענין לטלטל הכלים שבבתים להחצר ולמרפסת, ומה דקתני לקמן דנותנים לזה או לזה, היינו שמותר לו להוציא מביתו לשם, ולהכניס

משם לביתו, אבל לטלטל הכלים שלא היו בבתים אלא בחצר ובמרפסת מותר לטלטל מזו לזו בלי שום עירוב, דקי"ל כר"ש דגגין וחצרות והמרפסת כו' כולן רשות אחד הן לענין כלים ששבתו בתוכן כדלקמן (פ"ט).

14. יד בנימין

במשנה אנשי חצר ואנשי מרפסת ששכחו (נ"ב הלשון "ששכחו" יעו' בחו"ט) ולא עירבו וכו', פירש"י ז"ל ולא עירבו אלו עם אלו אבל עירבו אלו לעצמן כו', והיינו דכל הנדון כאן הוא אם בני מרפסת אסרי לבני חצר או

איפכא לטלטל מחצר למרפסת או ממרפסת לחצר
(כלים ששבתו צביח) אצל כל א' עכ"פ מותרת
לעצמה היינו דבני מרפסת שרי לטלטל במרפסת
ובני חצר לחצר וא"כ ע"כ מיירי שעירצה עכ"פ
כל א' לעצמה.

והנה הטעם דאין בני מרפסת אסרי על בני
חצר או איפכא מצואר ברש"י משום דקמס
מרפסת גבוה י"ט וכיון שכן הקולם שעולים בו
למרפסת הרי היא כמחינה י"ט שמערצין כל
א' לעצמה והולכין בו להקל, עיי"ש.

ובבעה"מ הקשה ל"ל מטעם זה דסולם כמחינה
חיפוק ל"י מטעם רגל המותרת
במקומה דחינה אוסרת שלא במקומה, ולכך פי'
דמיירי שלא עירצו כלל עיי"ש, (ובגאו"י חמה
ע"ז דאם לא עירצו אפי' כל א' לעצמה א"כ
הרי בני מרפסת גופי' אוסרין זע"ז וכן בני
חצר). ובריטב"א כ' ליישב פירש"י דאיצטריך
להטעם דהוי כמחינה היינו אפי' לר"ע דק"ל
רגל המותרת במקומה אוסרת שלא במקומה
יעוי"ש.

15. חידושי הרשב"א מסכת עירובין דף פג עמוד ב

כל שגבוה עשרה טפחים למרפסת. כלומר לבני עליות שבמרפסת ולא לבתים שבחצר, אבל מן המרפסת והחצר
עצמן מותרים להשתמש מזו לזו וכו' שמעון דאמר אחד גגות ואחד חצרות ואחד קרפיפות ומרפסות הכל רשות
אחד...

16. שולחן ערוך אורח חיים הלכות שבת סימן שעב: ו

... ואם היה הכותל גבוה לאחת מהחצרות עשרה ולשנייה אינו גבוה עשרה, כגון שקרקעו של א' גבוה משל
חבירו, מי שאינו גבוה לו עשרה (ג) מותר להשתמש בו אף בכלים ששבתו בבית, והשני יב אסור להשתמש בו
אף בכלים ששבתו בחצר, והוא שיהא הכותל רחב ד', אבל אם אינו רחב ד' (נג) יג מותר לשתייהן להשתמש בו
אף מן הבתים, * אפילו עירבה כל אחת לעצמה.

17. מגן אברהם סימן שעב: יב

(פמ"ג) (מחה"ש) אסור להשתמש. דכיון שהוא לחבירו נמוך מי"ט לא ה"ל דין גג ואם ישתמש הוא בו ה"ל
כחצירו ויאסור חבירו להעלות עליו כלי הבית ולכן אסור הוא בו דנותנין אותו לזה שתשמישו בנחת (ב"י מ"מ
דלא כע"ש):

18. משנה ברורה סימן שעב

(נב) אף בכלים וכו' - דהואיל שחבירו מותר מבית למחיצה דהוי ליה כחצרו אם ישמש גם השני על המחיצה ויהיה רשות שניהם שולטת במחיצה זו ממילא יאסר הראשון להוציא מבית למחיצה כיון שעירבו כל אחד ואחד לעצמו וע"כ אי אפשר שיהיו שניהם יכולים להשתמש עליו ונותנין הרשות להשתמש לזה שהתשמיש נחא לו ביותר ולהראשון מפני שהכותל נמוך אצלו נחא ליה ביותר ובספר אבן העזר בשם הרשב"א מקיל לשני להשתמש בו בכלים ששבתו בחצר:

19. חידושי הרישב"א מסכת עירובין דף פג עמוד ב

אמר רב שניהם אסורים. דקסבר דשלשול וזריקה תשמישתן שוה ואסרי ביה אהדדי

20. רבי עקיבא איגר אורח חיים סימן שעה סעיף ב

[מג"א ס"ק א] וכ"ה בגמ'. היינו מדפרכי' על רב בור מק"ל. אף דלזה בשלשל ולזה בזריקה גובה י' ובשלשול אפ"ה הדין דלרב שניהם אסורים ובס' נתיב חיים נדחק בזה שלא לצורך. ומ"מ קשה לי בההיא דעירובין פ"ד אלימא לחצר וכו' ואמאי רשותא דתרווייהי נינהו הא לחצר הוי רק בזריקה ולהמרפסת זריקת הפלגה ושלשול מש"ה נותנים לחצר אף דתוס' כ' דלמסקנא לרב ל"א בזריקה ושלשול ול"א בשלשול שניהם שווים היינו לרב דלא אזלי בתר נחותא יותר דכל דקשה לשניהם הם שווים. אבל לשמואל דאזלי בתר נחותא יותר דמש"ה לזה בשלשול ולזה בזריקה נותנים לזה בשלשול ה"נ לחצר נחת יותר דהוי לזה בזריקה ולזה בזריקה ושלשול ומלשון רש"י דזריקת הפלגה לא הוי כ"כ קש' כמו בזריקת גובה מש"ה זריקת הפלגה עם שלשול הוי בשוה עם זריקת גובה לחוד. אבל הא בתו' ד"ה בור מא"ל מבואר דאדרבא זריקת הפלגה קש' יותר ואח"כ דחו דהם שווים אבל מ"מ גובה אינו ק' מהפלגה א"כ ק'. וצ"ע:

21. רא"ש מסכת עירובין פרק ח - סימן ג

גמ' פשיטא לזה בפתח ולזה בפתח היינו חלון שבין שתי חצירות. לזה בזריקה ולזה בזריקה היינו כותל שבין שתי חצירות. לזה בשלשול ולזה בשלשול היינו חריץ שבין שתי חצירות. לזה בפתח ולזה בזריקה היינו דרבה בר רב הונא אמר רב נחמן. לזה בפתח ולזה בשלשול היינו דרב שיזבי אמר רב נחמן. לזה בשלשול ולזה בזריקה מאי. אמר רב שתייהם אסורין*. ושמואל אמר נותנין אותו לזה שבשלשול. והלכתא כרב (ר) דקיימא לן כרב באיסורי. (ש) ועוד דרב הונא ושאר אמוראי שקלי וטרי לתרוצי מתניתין אליבא דרב:

22. קרבן נתנאל מסכת עירובין פרק ח

[ר] דקי"ל כרב באיסורי. והא לאו מהלכות עירוב הוא דנימא הלכה כדברי המיקל ריטב"א. ועי' לעיל בפרק עושין פסין סימן ד' מ"ש רבינו א"צ לזה:

23. קרבן נתנאל מסכת עירובין פרק ח

[ש] ועוד דרב הונא ושאר אמוראי כו'. ותימה דהא כמו כן אמוראי שקלי וטרי אליבא דשמואל. וצ"ל דזה אינו ראייה ...